

אודות כפר הנוער צוות הנהלה הסטוריה שנת שירות תכנית "מרחביה"
אודות הפנימיה צוות הפנימיה עלון הפנימיה
הספר צוות בית הספר תקנון בית-הספר מקצועות לימוד מגמות לזכר תלמה לנדאו ז"ל מצוינות 2000 חממה אקולוגית דפי כיתות לוח מבחנים, מתכונות ובגרויות אתר
אולפנים פרויקט נעל"ה
נציגי המנהיגות תקנון פעילויות
אלבום תמונות תשע"א אלבום תמונות - תש"ע אלבום תמונות - תשס"ט אלבום תמונות - תשס"ח
עידכון פרטים מלגות לבוגרים מזכרונות הבוגרים בוגרים יוצרים וכותבים תמונות שמור על קשר כנס מחזורים 2009 יזכור
טפסים לתלמיד טפסים למורה
אודות ההרשמה טופסי הרשמה ימים פתוחים
English Russian French Espaniol

ages | יצירת קשר | הרשמה | טפסים | בוגרים | גלריה | מנהיגות חניכים | נוער עולה | בית הספר | הפנימיה | כפר הנוער

חדשות

חניכי כפר הנוער אלוני יצחק ממשיכים בהתנדבות עם ילדי כפר הילדים לקריאת הכתבה שפורסמה באתר "בית אקשטיין" לחץ כאן

הר אדוני / ארי דה לוקה

על הסופר

ארי דה לוקה נולד בנאפולי בשנת 1950, ובגיל 18 עזב אותה. בין השאר עבד כסבל, פועל במפעל "פיאט", נהג משאית, פועל בניין. בצעירותו היה פעיל פוליטי, קומוניסט בהשקפתו, שהפגין ונעצר לא אחת. הוא למד בעצמו על יהדות, ועסק בתרגום חלקים מהתנ"ך לאיטלקית. הוא סיפר כי בחר בתנ"ך כספר המשקף את המורשת שלו. כיום הוא מצהיר על הזדהותו המלאה עם מדינת ישראל.

ספרו הראשון "לא עכשיו, לא כאן" יצא לאור כשהיה בן 40. מאז הוסיף וכתב כ-17 ספרים נוספים. גם כשארי דה לוקה כבר זכה לביסוס כלכלי ולמעמד מוערך מאוד כסופר, הוא הקפיד להמשיך ולגעת בנקודות כואבות בחיים. למשל, הוא התנדב לנהוג בשיירות של אספקה הומניטארית לבוסניה, לדבריו: "כי היתה שוב מלחמה קרוב אלינו, באירופה, וזה המעט שיכולתי לעשות."

מבוא

הספר "הר אדוני" הוא רומאן התבגרות וחניכה. המיתוס העיקרי עליו מושתתת תפישת ההתבגרות בספרות הוא מיתוס סיפור גן-עדן. בסיפור גן-העדן יש את כל הסממנים היכולים לשמש מעין משל לתהליך התבגרות בעידן המודרני.

עיקרון הראשוניות אותו חוו אדם וחווה בגן-עדן מתבטא בפגישה הראשונה עם העולם, על הגילוי והזהיו של החומרים השונים המרכיבים אותו. הדבר מקביל בתהליך ההתבגרות ל"בקיעה" של הילד מקליפת ההגנה של ההורים וגילוי חידושים שלא הכיר בעולם (חפצים, נופים,

בעלי-חיים, מצבים אנושיים וכו').

אירוע אכילת התפוח ופקיחת העיניים שבאה בעקבותיו בסיפור המקראי – גילוי העירום, הבושה שבעקבותיו וההתכסות – עשוי להקביל לשלב גילוי המיניות, המבוכה, השאלות והחששות שמאפיינים חוויות אלו בגיל ההתבגרות.

עונש הגירוש מגן-עדן, נעילתו בפני אדם וחווה וגורלם לחיות חיים קשים ורוויי סבל, הם כמשל לאובדן גן-העדן של הילדות, בהיזרקו של הילד אל עולם המבוגרים המאיים, ואילו צו להתמודד עם מציאות החיים האמיתיים, נטולי התמימות, החום וההגנה הטבעית.

למרות המשבר ההכרחי הכרוך בנפילה מגן-העדן של הילדות אל עולם הבגרות, מובן כי בתרבות המודרנית מדובר בשלב חיוני המקדם התאקלמות בעולם החדש והשתלבות בחיים הבוגרים – אלה החיים האמיתיים.

סיפור אדם וחווה יכול לשמש דגם להתפתחות של אדם העובר ממצב של אי-ידיעה למצב של ידיעה. זהו תהליך של התוודעות שניתן לדמותו למעבר מעיוורון לראייה.

קיימות שתי גישות מרכזיות לתיאור תהליך ההתבגרות:

1. גישת "הלוח החלק" – תקופת ההתבגרות מאופיינת כתהליך של הוספה. בילדות יש מעט מאוד ידע וניסיון ובמהלך ההתבגרות צובר הילד משני אלו. מטאפורת הלוח החלק מדמה מצב בו הילד מתפתח כמו לוח ריק המתמלא בכתב. הילד נולד "ריק" והמבוגר ה"מלא" ממלא אותו בכל הדרוש לו על-מנת להפכו למבוגר.

2. הגישה הקלאסית-רומנטית – הילד נתפס כיצור "מלא" המגיע לעולם במצב הקרוב ביותר למצבו הטבעי. תקופת ההתבגרות מאופיינת כתהליך של גריעה וחיסור. הילד ביסודו הוא "האמת" במובנה הבסיסי והטהור ביותר, אולם התרבות המבוגרת גורמת לדחיקה של תכונות טבעיות ואמיתיות של הילד מתוך כוונה להתאימו לעולם האמיתי.

שתי הגישות מודעות לתפקידו של המבוגר – להנחיל לילד את תמונת עולם המבוגרים עם מינימום נזק והשחטה. תפקיד המבוגר מכונה "חונך", ותהליך ההתבגרות מלווה ב"חניכה". בתהליך זה נעשה ניסיון להעביר אל המתבגר תכנים מסוימים של ידע ונורמות מהתרבות המקומית, כמו הפנמת ערכים "נכונים", הבחנה מוסרית בין טוב לרע ולימוד דרכי התנהגות המתאימים לקודים חברתיים מסוימים (למשל: כבוד, יושר, פשרנות, קבלת דין).

בספרות התבגרות וחניכה מוכרח להיות עימות בין עולם הילדות לבין עולם המבוגרים. תהליך ההתבגרות מאופיין במרד כנגד תכני עולם המבוגרים וניסיון לדבוק בתכני עולם הילדות. מעשה המרד חיוני ביותר לפיתוח ה'עצמי' ולשחרור המתבקש מהתלות ב'אחר'. בסיפור התבגרות מוצלח, יוצג תהליך של שינוי (מבעיטה בערכים לקבלתם בהדרגה), אשר יתבטא בכניעה הדרגתית והשלמה עד מצב בו המתבגר יהפוך בעצמו לחונך.

תהליך חניכה לא מוצלח, מביא את הגיבור אל עולם המבוגרים רק מבחינת גילוי עולם זה. הוא לא מוצא את מקומו בעולם החדש, ולכישלון עשויים להיות היבטים שונים: התנגדות לעבור לעולם הבוגר עד כדי שיגעון, התאבדות ומוות או אשליה של חניכה מוצלחת, אך בפועל מעשה ההתקבלות מזויף ופער נותר בין האדם המתנהג (פועל על-פי הנורמות המצופות ממנו כמבוגר) לבין האדם המרגיש (לבו מסרב לעבור שינוי אמיתי).

הספר "הר אדוני" עוסק בתהליך התבגרותו של נער איטלקי בן 13, הנחנך על-ידי שתי דמויות מרכזיות: אהובתו מריה, אשר למרות גילה הצעיר, עברה כבר לעולם המבוגרים וחברו לעבודה דון רפנילו המבוגר, המשמש לו כחונך, מתוך ניסיונו העשיר והטרגי בעולם המבוגרים. שתי הדמויות הללו משקפות עבור הנער המתבגר את הניגודים הקיימים בתקופת ההתבגרות – בין תענוג לאימה, העזה לסכנה, הרפתקנות להסתכנות, וודאות לספק, תשוקה לאדישות. זוהי תקופת מעבר שהמשימה המרכזית בה היא גיבוש הזהות.

תקציר העלילה

הרומאן מתרחש ברובע מונטידיו ("הר אדוני") שבנפולי, 15 שנים לאחר מלחמת העולם הראשונה ומתאר את תהליך התבגרותו של נער בן 13 (הגיבור המספר), המפסיק ללמוד בבית-הספר ויוצא לעבוד על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. הוא עובד כשוליה בנגריה, שעובד בה גם הסנדלר היהודי דון רפנילו, ניצול שואה טוב לב, גיבן ואדום שיער, "שאפילו הוא לא יודע כמה שנים הוא בעולם". אמו של הנער חולה ומאושפזת חודשים ארוכים בבית-חולים, בשעה שאביו מטפל בה. האם תדעך במחלתה ולא תחזור.

האב מעניק לבנו מתנה לרגל יום-הולדתו, בומרנג עשוי עץ, אשר הנער מתאמן בתנועות ההעפה במשך חודשים, על גג הבית שבו הוא גר, הגבוה ביותר בשכונה. הנער מתרגל את פעולת הטלת הבומרנג, מבלי לשחררו מידו, וכך מפתח את שריריו.

באותו בית, גרה נערה בת-גילו, בשם מריה, שכבר מכירה את "הגועל

של החיים". היא נאלצת לשלם בגופה את שכר-הדירה לבעל-הבית, לעשות לו את "התענוג של הגברים", משום שהוריה לא מסוגלים לעמוד בתשלום. למרות שאינה מתלוננת, היא יודעת שהיא מועלית קורבן על מזבח המשפחה.

שני הילדים הנטושים נצמדים זה לזה. הם מחליטים שהם "מאורסים". מריה היא היוזמת את הקשר ומשמשת כאם, כאחות וכאהובתו של הנער. הנער נענה לחיזוריה בהשתאות, בהערכה ובהוקרת תודה גדולה. מריה מלמדת את הנער כמה מסודות ההתבגרות ומובילה אותו בעדינות מרגשת להתנסותו המינית הראשונה.

במקביל מנהל הנער קשר אנושי וחם עם חברו לעבודה דון רפנילו, וממנו הוא לומד כמה אמיתות חשובות בנוגע למשמעות החיים. דון רפנילו משמש לנער תחליף אב, והנער הופך למיטיבו של פליט השואה, כעין בן. השפעתם ההדדית תסלול את נתיב חייהם.

בסיום היצירה, משלים הנער את תהליך התבגרותו באופן סמלי, כאשר הוא נפרד מהבומרנג, אותו הוא מטיל בעוצמה ומדון רפנילו ששם קץ לחייו ומתעופף מגג הבניין. לפתע מופיע "הצל", בעל הבית שמנצל את מריה. הנער מתנפל עליו ומשליכו מהגג.

"אצלנו חייבים לגדול בריצה" – תהליך התבגרותו של גיבור הספר

- גיבור הסיפור מפסיק ללמוד בבית-הספר בגיל 13 ויוצא לעבודה. זהו גיל צעיר מאוד, שמשמעותו המיידית היא התבגרות מהירה.
- אמו של הנער חולה ואביו עסוק בטיפול בה. כתוצאה מכך, הנער נטוש ולומד להסתדר בכוחות עצמו, ללא הגנת ההורים החיונית כל-כך בגילו הצעיר.
- מותה של האם ואבלו הממושך של האב, הופכים את נטישתו של הנער לתמיידית. הוא הופך להיות אחראי בלעדי לחייו ומכאן שתהליך התבגרותו מואץ.
- המצב הכלכלי הירוד בו חיה משפחתו של הנער, מחייב אותו לעבוד קשה כשוליה ולדאוג לפרנסה – אחריות שהיא ללא ספק מבגרת מאוד.
- לנער יש חונך בוגר בדמותו של דון רפנילו. יהודי ניצול שואה, חולה סרטן, אשר בסיפור חייו מעניק לנער את תמונת קיום עולם המבוגרים האמיתי. ממנו לומד הנער כמה מהערכים הנעלים ביותר: יושר, טוב-לב, נדיבות, חריצות ושמחת-חיים.

מחלתו של דון רפנילו והתמודדותו המיוחדת משמשים לנער מודל לחיים נכונים.

- הנער מתנדנד בין העולמות – מצד אחד תמימותו הילדותית מקשה עליו להיפרד מהבומרנג, שמא לא יחזור, ומצד אחר הוא חווה את האכזבה המרה של הבגרות ומבין ברגישותו כי "לא הכול טוב בגדילה של הגוף, יחד גדל גם הרוע". הוא לומד כי עם הגוף גדל גם כוח מר שמסוגל לתקוף, ומתוודע לעצבות ולייאוש. כדי לחיות אין מנוס ממהלומות. גם כדי לעוף.
- הנער מתפתח מבחינה פיזית – גופו גדל ומתחזק, קולו מתחלף ותשוקה מינית לא ברורה מפעמת בו. כל אלה מסמנים מהלך טבעי של התבגרות.
- הקשר הרומנטי עם מריה מבגר את הנער. מריה, למרות גילה הצעיר, מנוסה כבר בכיעור של עולם המבוגרים, מעניקה לנער חום ואהבה מהסוג הבוגר. הוא מאבד את בתוליו ומרגש מגילוי העונג הטמון בגופו המתפתח. התבגרותו מזרזת נוכח חשיפתו לצד האחר המתועב של המין – הוא מתוודע לניצולה המיני של מריה וגם הוא עצמו קורבן לסטיותיו המיניות של דון ליבריו, בעל בית הדפוס.
- כשיאו של מהלך ההתבגרות ניתן לציין את גיבוש הזהות האישית. הברית המופלאה הנוצרת בין הנער לבין מריה, מעצימה את עצמיותם של שותפיה, ומתוך האהבה צומחת תחושת ה'אני': "מריה אומרת שאני ישנו. אני שואל, לא יכולתי להבחין שאני ישנו בעצמי? כנראה שלא. כנראה יש צורך באדם אחר שמודיע". כך בפשטות, מתבגר הנער עוד בטרם רכש את הכלים האינטלקטואליים להבין את פשר השינוי המנטאלי המתחולל בנפשו.

סמלים ביצירה

1. **הבומרנג** – ה"בומרנג", הממשי כל-כך, הוא גם מטאפורה למה שקורה בהתבגרות. זהו חפץ שהנער מקבל ליום הולדתו ה-13, סמוך ליציאתו אל עולם המבוגרים. הוא משתמש בו כדי לפתח את שריריו, מטפח טכניקה של מיומנות ההטלה ומשתמש בו גם כאמצעי המלמד אותו איפוק (היכולת להימנע מהעפת הבומרנג). הפחד מפני העפת הבומרנג, שמא לא יחזור, מסמלת את הפחד מההתבגרות שמשמעותה אובדן הילדות שלא תחזור. מעשה העפת הבומרנג מסמל את סיום

הנעורים והמעבר לבגרות. זוהי פעולה סמלית המתלכדת עם תעופתו המצמררת של דון רפנילו, וחותרת את תקופת הילדות של הנער עם הגיעו להבנה הכואבת כי כעת הוא בוגר. עם הבגרות באה גם המודעות הבלתי-נמנעת לסופיות החיים.

2. **התיקון והרצון להגיע ל"הר אדוני"** – דון רפנילו הוא סנדלר המתקן נעליים. הוא עושה זאת גם בחינם למען נזקקים. בכך התיקון הופך סמלי. דון רפנילו, השואף להגיע ל"הר אדוני" בירושלים, מכיר היטב את זוועות המלחמה. הוא יודע מה חשיבותן של נעליים המאפשרות לרגליים למלא את ייעודן, אפילו להביא לחם. בתקנו נעליים, הוא מתקן באופן סמלי את העוול הנורא שנגרם לעיירתו שאיבדה את כל ילדיה בשואה. כשניצל, הטיח כלפי שמיים שנשאר חי. יחד עם זאת הצהיר: "המלחמה ניקתה לי את הלב ורחצה את הכפיים שלי בסיד. כשהיא נגמרה הייתי מוכן לעלות בהר אדוני". דון רפנילו מאמין באלוהים, קורא בתהלים ומצטט מפרק כ"ד: "מי יעלה בהר אדוני", והתשובה: "נקי כפיים ובר לבב". כזהו תיקונו המטאפורי של דון רפנילו. בתקנו נעליים, הוא מתקן באופן סמלי מעשים רעים של אחרים. בנתינתו הנדיבה לזולת ובחניכתו האוהבת את הנער, הוא מבצע תיקון מוסרי. "הר אדוני" הופך מקום סמלי בו ישכנו בעלי הערכים של טוב לב ומוסר אנושי. זהו מקומם של אוהבי האדם האמיתיים.

3. **המעוף** – מעוף הבומרנג, כמו מעופו של דון רפנילו, מתלכדים עם המנהג הנפוליטני של השלכת כל החפצים הישנים בלילה של ה-31 בדצמבר, על רקע ירי זיקוקי-דינור. זהו רגע השיא בו מסתיימת באופן רשמי ילדותו של הנער. זה הסמל המרהיב למעבר המתחייב לעולם המבוגרים. המעבר הזה כרוך בתובנה הטרגית שגם המוות הוא אורח קבוע בעולם זה. "הגיבנת המוזהבת" של דון רפנילו שהכילה את הכנפיים שאמורות היו להעיפו לירושלים, מתבקעת בדמות אותו גידול סרטני שלא ניתן לשאת עוד את כאבו, עד שרק המוות מסוגל לשים קץ לייסורים הקשים. הוא מתעופף מגג הבניין. במקביל, מופיע "הצל" (בעל הבית המתועב) המאיים על שלומה של מריה. הנער מתנפל עליו, מנתק אותו ממריה ומשליך אותו אל מעבר למרפסת הגג אל מותו. כך נותר הנער להתמודד עם התרכובת המסובכת של ההתבגרות, וכשזה מגלה עד כמה סבוכה היא הנפש, הוא משתחרר מקולו הכלוא בצעקה אדירה וחותר במילים: "ובשביל הצעקה שלי אין מקום על גליל הנייר..."

הרעיונות המרכזיים ומשמעותם

1. "הר אדוני" כסיפור התבגרות וחיכה. היצירה עוקבת אחר

תהליך התבגרותו המהיר של הנער המספר, כאשר הוא מסתייע בשתי דמויות חונכות: דון רפנילו, הסנדלר היהודי טוב-הלב ומריה, שכנתו האהובה.

2. "הר אדוני" מציג תמונת עולם מציאותית של סובלנות ואהבה

לצד ניכור ואכזריות. באמצעות תיאור הברית המופלאה שבין הנער לבין מריה ובין לבין דון רפנילו, מעביר דה לוקה מסר מעודד באשר לכוחה של החברות להכריע את הרוע האנושי. טוב-לב ונדיבות אנושית אפשריים גם על רקע של ריקבון מוסרי.

3. הספר מקדם ערכים של כבוד לזולת:

א) **כבוד להורים** – הנער המשתוקק לצאת מהנגרייה הסגורה להתענג בשמש החורפית, חושב על אביו העובד בתוך מחסני האניות: "מגיע לו יותר מאשר לי, אני רק בעצבות הראשונה". הנער מודע לקושי של אביו לדבר איטלקית ואומר: "הוא רצה לדבר איתי, נתן לי חשיבות. לא אמרתי כלום. הסתכלתי בו ישר בפנים. זה מעט, רק לשבת מולו ולתת לו את כל הקשב שאני יכול, בלי לזוז ועם העיניים".
ב) **כבוד לאישה** – למרות הפגיעה האנושה במריה, בולט הספר במחשבה האחרת ביחס לנשים: "לגברים אין הכבוד ללדת", אומר דון רפנילו. "כל מה שהיא עושה עשוי טוב", אומר הנער על מריה, מתוך גאווה בה על יופיה וחוכמתה. "מאורסים עושים מהלכים שווים", הוא אומר אחרי אחת הנשיקות הראשונות שלהם. האב המתאר את אשתו החולה: "אם היא הולכת, אני נשאר ידית בלי דלת". כולם ביטויים של כבוד אמיתי לנשים, מתוך זוגיות מופתית והערכה כנה.
ג) **כבוד לכל אדם באשר הוא אדם** – הנער נוהג בכבוד כלפי דון אריקו הבוס, השוער, הכובסת, איש הפיצה ולמעשה כלפי כל אדם.

4. כנות ויושר – הנער בדברו רעות על בעל הבית הידוע

לשמצה, ננזף על-ידי דון אריקו שאומר לו: "נער, מי שמדבר מאחורי הגב של אחר, מקבל תשובה מהתחת". הנער מגיב כמי שלקח לתשומת לבו את איסור הוצאת לשון הרע: "צבטתי את עצמי בפרצוף מרוב בושה על שדיברתי מאחורי הגב. או שאומרים בפרצוף או ששותקים". כך הוא מציב את הכנות והישרות כערכים ראויים שיש לשמרם.

5. היצירה מדגישה את כוחה של האהבה בהתמודדות עם צער

העולם. הנער חווה מוות טרגי במשפחה, מריה חווה ניצול מיני

מתועב מצד בעל הבית שלה. אהבתם של השניים צומחת מתוך עצב החיים. דון רפנילו אומר ש"גם עם חיים עצובים צריך לעשות דברים", ואכן הנער ומריה באופטימיות המפוכחת שלהם מאירים את החושך שבחיים באור אנושי, מוצאים את הדרך להפוך את הכאב לחסד ולזהות את האושר שהחיים מזמנים.

סיכום

"הר אדוני" הוא סיפור התבגרות עדין ומרגש על הצער, הכאב, החסד והאושר. דה לוקה מיטיב לתאר את תהליך ההתבגרות על הקונפליקט הבסיסי בין אגואיזם ותפיסת ה'עצמי' כמרכז הקיום לבין נטיות להתמסרות והקרבה עצמית. הנער, גיבור היצירה עסוק בהתבוננות הפנימית ובניסיון להבין את שמתרחש בגופו ובנפשו, אך יחד עם זאת, הוא מתגייס בכל מאודו למען האנשים היקרים לו בסביבתו.

שתי גישות עיקריות מנסות להסביר את תקופת ההתבגרות הסוערת, על הפרת האיזון הדרמטית בין ה'אני' לבין ה'חוץ': הגישה הפסיכואנליטית, שעוסקת בשינויים תוך-נפשיים אצל הפרט, והגישה הפסיכו-חברתית, העוסקת בפעולותיו ושאירותיו של הפרט, בעקבות התהליכים החברתיים. עקב עליית עוצמתם של הדחפים, מופר האיזון בגיל זה, ומתחולל מאבק בין הדחפים המחפשים פורקן, לבין ה'אני' שמנסה להתגבש ולשמור על איזון, כשלנגד עיניו עומדים המוסר והחברה.

אפשר שהפרת האיזון תתבטא בתוקפנות ואף עבריינות, התנהגות מינית בלתי-מבוקרת, נטייה לשימוש בסמים ואלכוהול, נסיגה בלימודים, אי-סדר ולכלוך, חלימה בהקיץ, פנטזיות ופחדים – זאת במקרה שהדחפים יכריעו את מנגנוני ה'אני' האחראים לבקרה ואיזון; ואפשר שהפרת האיזון תתבטא דווקא בנטיות מזירות, עכבות, ביישנות, הסתגרות חברתית ועצבנות – זאת במקרה שה'אני' יגבר על הדחפים וידכאם ב"יד חזקה".

צורת התמודדות מוצלחת עם הפרת האיזון של גיל ההתבגרות באה לידי ביטוי בספר "הר אדוני", בדמותו של הנער, הפועל באמצעות עיקרון האינטלקטואליזציה. זוהי צורת התמודדות, שבה יש לחשוב על נושאים מופשטים שברומו של עולם. רבות מהידידיות מבוססות על שיחות פילוסופיות בנושאים כמו משמעות הקיום, צדק ואי-צדק בעולם, משמעויות המוסר וההגינות וכד'. כך נחשף הנער למערכות יחסים מיוחדות במיוחד עם מריה ועם דון רפנילו, ובאמצעות שיחותיו העמוקות עמם, הוא זוכה בתובנות המאפשרות לו התמודדות בריאה עם מורכבות תהליך ההתבגרות.

בתקופת ההתבגרות שואף הנער להשיג עצמאות, ודרישה דומה מופנית אליו מצד החברה. זוהי דרישה לא פשוטה שכן קיים גם לחץ

נגדי לתלות. לגדול, פירושו לתפוס את מקום ההורה, ובכך באופן סמלי, יש בגדילה מעין מעשה סילוק תוקפני של מישהו.

סכנה ממשית בגיל ההתבגרות, שבאה בעקבות ההתנכרות לדמויות ההורים, היא בחירת זהות עצמית שלילית. לכאן נכנסת קבוצת הגיל שתפקידה הגדרת זהות, מרד ומקלט לחרדה. קבוצה זו משמשת תחליף ליחסים המנותקים בבית, פתרון לבדידות ופורקן לדחפים. גיבור "הר אדוני" נע בין החרדה שבגילוי החדש, לבין געגועיו לביטחון ולחוסר האחריות של הילדות. הוא מפלס את דרכו בניסיון לגבש את זהותו. התבגרותו שונה מן המקובל עקב מחלת אמו ומותה ודעיכת אביו באבלו. דמויות ההורים חדלות לשמש עבורו גורם מכונן בהתלבטויות הבחירה בדרך הנכונה. גם עזיבתו את הלימודים בבית-הספר, מותירה אותו מחוץ לחברת בני-גילו. כך יוצא שהתאהבותו במריה וחברותו לדון רפנילו הם הכלים המשמעותיים ביותר עבורו בגיבוש עצמי יציב, בוגר ומוסרי. אלו הדמויות המתווכות, המשמשות לו מורי-דרך במעברו המוצלח מעולם הילדות אל עולם הבגרות.

רשימת מקורות:

1. דה לוקה, ארי – "הר אדוני". הספריה החדשה, 2003.
2. הראל, אורית – "אני עם החזקים". מעריב, 26.6.03.
3. פרץ, תמר – "בסבך הרגשות". מכביתון, מרץ 2002.
4. רותם, יהודית – "נקי כפיים ובר לבב". הארץ, 9.6.03.
5. ריקין, אירי – "פעם אחת בחיים", מעריב, 4.7.03.

ניהול

דואר נע מנשה, 37810 טל. 04-6189900, פקס. 046189922
האתר: ענת בן דוד bd.anat@gmail.com

בניית אתרים - Bleknet.com